

MISSA CRISMAL

Catedral de Vic – Dimarts Sant – 31 de març del 2015

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
 Germans preveres i diaques,
 Seminaristes,
 Religiosos i religioses,
 Laics i laiques,
 Germans i germanes, tots, estimats de Déu.

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per a portar la Bona Nova als desvalguts, aquestes paraules han tornat a ressonar en la Missa Crismal que any rere any celebrem a la nostra catedral, tenint ben present tota la diòcesi, totes les parròquies i comunitats que formen l'Església de Vic. Perquè l'acció pròpia d'aquesta celebració única en tota la diòcesi, la benedicció i consagració dels sants olis, té relació amb els sacraments i sacramentals que arreu de la diòcesi se celebraran a favor dels homes en l'«avui» de la salvació. Aquesta és la nostra certesa: el Senyor continua beneint i salvant el poble que ell s'ha escollit, el poble messiànic que, amb paraules del concili Vaticà II, «té per cap Crist, per condició la dignitat i la llibertat dels fills de Déu, en el cor dels quals l'Esperit Sant habita com en temple. Té per llei el manament nou d'estimar com el mateix Crist ens ha estimat. I té, finalment, per objectiu el d'eixamplar encara més el Regne de Déu» (LG, 9).

L'Esperit del Senyor reposa en plenitud sobre Crist, ell és l'enviat a portar la Bona Nova als homes desvalguts. I nosaltres, el Cos de Crist, l'Església de Crist, el poble del Messies, de l'Ungit, som els qui tenim la missió d'eixamplar encara més el Regne de Déu. El do de l'Esperit que habita en nosaltres com en temple i que hem rebut en el si de l'Església de manera abundosa en els sacraments de vida que ens han estat donats i, de manera especial, els qui participem del sacerdoci apostòlic, per a ser servidors dels homes en persona de Crist, bon Pastor; aquest Esperit l'hem rebut per a portar la Bona Nova als homes que el Senyor posa en el nostre camí, aquells als quals el Senyor ens envia. Sí, tots nosaltres hi som enviats pel Senyor.

A la nostra diòcesi portem a les mans i al cor, amb el Pla Diocesà de Pastoral, el desig de viure l'alegria d'evangelitzar. Som, com no podríem ser de cap altra manera, una Església en sortida missionera. Si no som missioners i evangelitzadors no som l'Església de Crist. «L'Església existeix per a evangelitzar» (*Evangelii nuntiandi*, 14), ens ensenyava profèticament el beat Pau VI, papa. I, de fet, nosaltres no podem fer altra cosa. I, de fet, no hem fet altra cosa que evangelitzar. Aquesta nostra Església, unida a tota l'Església del Senyor, una i única, estesa d'orient a occident, al llarg de la seva història, ha estat fidel a la missió i, aquí i ara, nosaltres som els hereus d'aquesta missió evangelitzadora de la nostra Església al llarg dels segles. Som hereus d'un passat ple de vida i de santedat.

Som a les portes de la celebració d'unes efemèrides en els pròxims anys que ens han d'ajudar a ser agraïts al nostre passat, a viure amb passió el present i a llançar-nos amb confiança al futur. Em refereixo a les efemèrides dels mil cinc-cents anys de la primera notícia d'un bisbe d'aquesta diòcesi, el bisbe Cinidi; dels mil anys de l'inici de l'episcopat a Vic del comte i abat Oliba; els dos-cents anys de la mort del bisbe Francesc Veyan, el bisbe que consagrà aquesta catedral, i els cent anys de la mort del venerable bisbe Josep Torras i Bages.

Hem d'estar ben plens d'un sa orgull per la història que portem al nostre darrere. I, al mateix temps, ens hem d'endinsar encara més en la humilitat de saber-nos servidors d'un gran Senyor, de l'únic Senyor que, ple de l'Esperit Sant, és el servidor de tots els homes, donant la vida perquè en ell tots tinguin vida plena, vida eterna. La mirada dels servidors de Crist ha de ser la mateixa de Crist que es compadeix d'aquella multitud malmenada i desesperançada com ovelles sense pastor (cf. Mt 9,36) i ens diu: *Doneu-los menjar vosaltres mateixos* (Lc 9,13).

Germans estimats, la urgència missionera i evangelitzadora és tan gran que, com aquells deixebles, nosaltres solament podem dir el mateix que ells: *Només tenim cinc pans i dos peixos* (ibídem). Sóc ben conscient que tots vosaltres feu tot i més. Que molts de vosaltres esteu en el servei més enllà de les vostres forces. En la trobada amb vosaltres arreu de la diòcesi constato el vostre lliurament i la vostra generositat. Continueu essent el que sou, servidors de Crist en l'alegria de la donació generosa! El Senyor no es deixa guanyar per ningú en generositat. A la nostra sincera generositat brollarà la generositat infinita de Déu. Aquest és el temps de l'esperança, de posar l'esperança solament en el Senyor. No ens deixem robar mai l'esperança!

Però també sóc conscient que hem d'avançar posant més esperança i obrir els ulls més i més per ser capaços de veure com el Regne de Déu s'obre pas entre nosaltres amb força. Ningú no pot parar la força irresistible de l'amor de Déu. Els nostres ulls i el nostre cor han d'estar ben oberts a Déu en la recerca humil de la seva voluntat i oberts, també, als germans en les seves necessitats materials, morals i espirituals. El sant pare Francesc ens convidava en el camí de la santa Quaresma a sortir de la indiferència envers Déu i els germans. I, com a realitat ben concreta, ens parlava de la missió, amb una expressió plena de saviesa i de repte: «La missió és allò que l'amor no pot callar.» Preguntem-nos com anem de zel missioner i trobarem la resposta a quin és el nostre amor. La mirada indiferent a Déu i als homes té expressió en la manca de zel evangelitzador, de sortida missionera. L'amor de Déu en el cor del cristià, del sacerdot, es fa expressió de recerca del germà per oferir-li aquell amor que mai no mor, aquella plenitud que sols Crist pot donar. Sense Crist, ens ensenya Francesc, la buidor, l'aïllament, la tristesa van envaint el cor dels homes i dones, i el regne de la mort fa estralls. Per això mateix té ple sentit el que somia per a l'Església el Sant Pare: «Com desitjo que els llocs on es manifesta l'Església, en particular les nostres parròquies i les nostres comunitats, arribin a ser illes de misericòrdia, enmig del mar de la indiferència!»

L'alegria d'evangelitzar brolla del cor del qui ha experimentat l'alegria de l'evangeli. «L'alegria de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús» (EG, 1). Aquí rau la nostra conversió contínua amb el desig de l'autèntica reforma de la nostra vida, de les nostres comunitats, de la nostra diòcesi, de la nostra Església. És la reforma del nostre cor el que el Senyor vol. I ell està com un pobre cada dia a la porta del nostre cor per oferir-nos la seva misericòrdia. Solament el qui viu cada dia la meravella de l'amor misericordiós de Déu, de l'amor totalment gratuït de Déu a favor nostre; solament aquest és el qui és en camí de la renovació del cor. L'essència del cristianisme no és una idea o un programa qualsevol: l'essència del cristianisme és Crist. La trobada amb Crist és la font de la nostra vida, sense l'amor a Crist no pot haver-hi renovació de l'Església.

En aquest any teresià i en l'any de la vida consagrada, permeteu-me portar l'exemple de santa Teresa de Jesús. Ella va viure la seva fe en Crist en temps convulsos, temps de reforma en l'Església, en aquells temps que ella anomenava «recios». Però ella no

va entendre res més que la necessitat del canvi del cor; aquesta és l'autèntica reforma que vol el Senyor, ara i tostemps. Totes les seves fundacions i els seus ensenyaments parlen d'anar a Crist, al qual hem de complaure en tot; parlen de pregària, ben senzilla i, al mateix temps, profunda: «tratar de amistad» (*Libro de la vida*, 9, 5); parlen també de la humilitat ben unida a la veritat: «Humildad es andar en verdad» (*Moradas sexta*, 6, 17). Santa Teresa ens ensenya, sobretot, a tocar de peus a terra, a no deixar-nos enganyar, ni pel maligne ni per nosaltres mateixos. Els signes clars de l'autèntic seguiment de Crist són la humilitat i la caritat i, en concret, ser servidors de tots, de paraula i de fets: «Obras quiere el Señor... y si vieres loar mucho a una persona, te alegres más mucho que si te loasen a ti» (*Morada quinta*, 5, 3, 11).

Germans sacerdots, ara renovarem les nostres promeses sacerdotals, com si fóssim en el Cenacle el dijous més sant de la història, i recordant també el dia de la nostra ordenació sacerdotal, quan prometérem de ser del tot del Senyor, en el compliment fidel del nostre ministeri sacerdotal. Santa Teresa, una dona i una consagrada, tenia ben clar com hem de ser els sacerdots: «Y si en lo interior no están fortalecidos en entender lo mucho que va en tenerlo todo debajo de los pies y estar desasidos de las cosas que se acaban y asidos a las eternas, por mucho que lo quieran encubrir han de dar señal» (*Camino de perfección*, 3, 4). El sacerdoti rebut ens demana autenticitat, ens demana santedat de vida, ens demana posar-nos en camí ben sincerament per viure del tot lliurats a Déu i als germans. Preguem els uns pels altres. Preguem en aquest any de manera especial per Mn. Josep Rovira Tenas, en els seus cent anys de vida; preguem també pel germans que estan en el primer any del sacerdoti: Mn. Florenci Gras Santolari i el P. Rigoberto Díaz Villanueva, missioner josefí. Preguem també, donant gràcies i pregant per la seva perseverança, pels nostres seminaristes. Així com també preguem ben sincerament amb cor humil i esperançat perquè el Senyor ens doni molts i sants sacerdots, per al servei de les nostres parròquies i comunitats.

A santa Maria, mare de l'Evangeli vivent, li demanem la seva intercessió perquè tots nosaltres, l'Església de Crist, donem el nostre «sí» davant la urgència més imperiosa que mai de portar a tots els homes la Bona Nova, l'Evangeli de la salvació, Jesucrist, Senyor nostre, al qual sigui donat tot honor i tota glòria, en la seva Església i en tot el món, pels segles dels segles. Amén.